

## Antonio Alcaide Galiot

### LA MILITÀNCIA

Jo ja de tota la vida venia d'esquerres perquè dos germans de la meva mare van morir a la guerra i un cosí del meu pare *lo* van matar també. I, és clar, jo no havia nascut, però vaig començar a treballar *con* onze anys al sindicat del meu poble, d'Almodóvar.

I allà, *pues* clar, *estaban los ultras, los más* falangistes, *los* camises blaves amb les fletxes a la camisa, que de tracte diari eren persones *normales* però els veies tu que per qualsevol *parecían generales*: crits i tal... I després hi érem nosaltres, que érem gent d'esquerres. El *jefe* administratiu, el que manava, havia tingut un tiet que l'havien *fusilat*. Un germà s'havia ficat de capellà perquè al pare no l'*afusillaren*. En fi, hi havia una història *así*. I a les nits *nos reuníamos* allà *los* que escoltàvem la [ràdio] Pirenaica. Tenia jo onze anys! Fa molt. I bé, tota la vida havia sigut així.

I després en aquella època hi havia personatges molt importants al món: Patrice Lumumba al Congo, Ben Bella *pedía* l'alliberament d'Algèria, Fidel Castro, el Che Guevara... M'havien motivat molt tots aquests personatges [...]. *En los* anys setanta vaig arribar a Manresa. [...] Jo allí en Almodóvar, *aunque* fos raro, ja havia escoltat el català. Hi havia valencians treballant la taronja, que eren catalans i jo allà escoltava "*set, vuit*"... i *cuando* vaig arribar a Manresa *más* o menys ja coneixia algunes paraules de català. Vaig trobar un professor *cuando* estudiava el batxillerat. Vaig estudiar de gran amb el Josep Ramon Mora i hi havia un professor, el Padró, que era molt català. *El hombre* estimava el català, la llengua catalana... En aquells anys! Aquelles dates! A mi em semblava, amb la meva ignorància, que el català era un dialecte. I em deien: "*no home no, que el català és una llengua amb gramàtica i tal*". I allò *me entusiasmó* a mi. I *siempre había ido* a Òmnium a aprendre el català, els meus fills van anar a la Flama de petits, ara ja tenen quaranta anys... I ha estat tota la vida *así*. I vaig conèixer una gent... mossèn Codinach, mossèn Junyent, un tal Sánchez, que era un estudiant de capellà. Ens havíem relacionat... I quan vaig entrar al banc Mercantil em vaig trobar el Manuel Martínez, que *me* va dir: "*escolta que jo sóc del PSUC*". I ja vaig entrar, al 71 o per allà, primer al PSUC i després ja a Comissions Obreres.

– *I dins el PSUC quin paper hi tenies, què hi feies?*

Militant de base. [Em tocava] anar a les reunions quan m'ho deia el partit o a algunes manifestacions: tal dia, tal data a la Bonavista a escampar *octavilles*, o a la Sant Domènec, o al Passeig... Però, és clar, eren coses *relámpago*, d'un minut: "*tothom a les sis en punt a tal lloc*" i a les sis en punt es sortia i es cridava "*amnistia!*" i es tiraven *octavetes* i a córrer per allà perquè no ens *pillaran*.